

Kuinka kapina järjestetään?

CrimethInc.

25. 12. 2008.

Kuinka tekoja koordinoitiin kaupunkien sisällä? Entäs kaupunkien välillä?

On satoja pieniä täysin suljettuja läheisryhmiä – ne perustuvat pitkäaikaiseen ystävyyteen ja 100% luottamukseen – ja joitain suurempia ryhmiä kuten porukka kolmelta suurelta squatilta sekä Ateenassa että Thessalonikissa. Kreikassa on yli 50 sosiaalikeskusta, ja anarkistisia poliittisia tiloja on kaikissa maan yliopistoissa; lisäksi Antiautoritaarisella Liikkeellä on osastoja kaikissa suurissa kaupungeissa, ja kaikissa kaupungeissa on mustan blokin läheisryhmien verkostot, jotka perustuvat henkilökohtaisiin suhteisiin ja kommunikaatioon puhelinten ja postin välityksellä. Indymedia on kaikille hyvin tärkeä strateginen piste hyödyllisen tiedon keräämiseksi ja jakamiseksi – missä on yhteenottoja, missä poliisi on, missä salainen poliisi tekee pidätyksiä, mitä tapahtuu missäkin minuutti minuutilta; se on hyödyllinen myös poliittisella tasolla, tiedotteiden julkaisemiseen sekä mielenosoitus- ja toimintakutsuille.

Tietenkään emme voi unohtaa sitä että käytännössä ensisijainen koordinaation muoto oli kaverilta toiselle kännyköiden avulla; se oli myös merkittävin tapa jolla nuoret opiskelijat koordinoivat aloitteitaan, mielenosoituksiaan ja suoraa toimintaa.

Minkälaisia järjestäytymisen rakenteita ilmaantui?

a.) Kaikenlaiset pienet kaveriporukat tekivät spontaaneja päätöksiä kaduilla, suunnittelivat toimintaa ja toteuttivat sen itse kaaottisella ja hallitsemattomalla tavalla: tuhansia tempauksia tapahtui samaan aikaan eri puolilla maata...

b.) Joka iltapäivä järjestettiin yleiskokoukset vallatuissa kouluissa, vallatuissa julkisissa rakennuksissa ja vallatuissa yliopistoissa...

c.) Indymediaa käytettiin tiedotukseen ja toiminnan strategiseen koordinoimiseen...

d.) Eri kommunistipuolueet järjestivät omat opiskelijaliittonsa...

e.) ... ja Alexisin kaverit järjestivät yhden vaikuttavan federaation joka järjesti opiskelijamielenosoituksia ja -tempauksia, koulujen valtauksia ja tiedotteiden julkaisemista opiskelijoiden kamppailuista.

Oliko valmiiksi olemassa mitään järjestäytymiseen käytettyjä rakenteita?

Ensi kertaa kaduilla olleille nuorille opiskelijoille ja maahanmuuttajille puhelin oli enemmän kuin riittävä; tämä tuotti tilanteisiin täysin kaaottisen ja ennustamattoman osatekijän. Toisaalta taas anarkisteille ja antiautoritaareille yleiskokoukset on olleet viimeiset 30 vuotta käytössä organisointityökaluna mille tahansa liikkeelle. Kaikilla läheisryhmillä, squateilla, sosiaalikeskuksilla,

yliopistovaltauksilla ja muilla organisaatioilla on omat yleiskokouksensa myös. Muita osanottajia oli vasemmistolaiset poliittiset organisaatiot sekä vasemmistolaiset ja anarkistiset poliittiset tilat yliopistoilla. Taistelujen aikana syntyi paljon uusia blogeja, ja uusia lukio-opiskelijoiden järjestäytymisverkostoja.

Millaisia erilaisia ihmisiä on osallistunut toimintaan?

Suurin osa on ollut anarkisteja, puolet heistä vanhempaa väkeä, joista osa ottaa suuren riskin sillä heillä on tuomioita vanhoista jutuista, ja he joutuisivat tutkintavankeuteen välittömästi mikäli heidät pidettäisiin. Lisäksi on ollut tuhansia 16-18 vuotiaita opiskelijoita, sekä maahanmuuttajia, yliopisto-opiskelijoita, monia ”mustalaisnuoria”, jotka hakevat kosta sosiaalisesta tukahduttamisesta ja rasismista. Sitten on ollut vielä vanhoja vallankumouksellisia joilla on aikaisempaa kokemusta muista yhteiskunnallisista kamppailuista.

Mitä eri muotoja toiminta on saanut?

a.) Paikkojen hajottaminen, ryöstely, ja polttaminen oli nuorten pääasialliset keinot. He hyökkäsivät usein korkeahintaisille kauppakaduille, avasivat luksuskaupat, heittivät sisältä kaiken ulos ja sytyttivät sitten paikan palamaan ehkäisemään ilmassa olevan kyynelkaasun vaikutusta. Monet käänsivät autoja barrikadeiksi joilla pitää poliisi loitolla ja näin luoda vapautettuja alueita. Poliisi käytti yli 4600 kyynelkaasupanosta – lähes neljä tonnia – mutta porukka sytytti lukemattomia tulipaloja, riittävästi sellaisten alueiden ylläpitämiseen joissa pystyi hengittämään, huolimatta tuosta valtion käymästä kemiallisesta sodasta ihmisiä vastaan.

Kun tuhannet kaduilla olleet ihmiset tajusivat että tulipalojen musta savu pystyy kumoamaan kyynelkaasun valkoisen savun, he polttivat kaiken mitä saivat käsiinsä taktiikkana suojautua kyynelkaasulta. Muita tekniikoita oli katukivetyksen rikkominen vasaroilla, jotta saatiin tuhansia kiviä heitettäväksi; sekä tietenkin, polttopullojen tekeminen ja heittäminen. Viimeisintä käytettiin etenkin siihen että pakotettiin mellakkapoliisi pelkäämään ja kunnioittamaan mielenosoittajia, ja myös keinona hallita hyökkäyksen ja pakenemisen aikaa ja tilaa.

b.) Eri puolilla maata hyökättiin lukemattomien pankkien, poliisiasemien ja poliisiautojen kimppuun kepeillä, kivillä ja polttopulloilla. Pienemmissä kaupungeissa pankit ja poliisi olivat ensisijaisia tai ainoita kohteita, sillä pienen mittakaava yhteisö ja kasvokkaiset suhteet rohkaisivat jättämään kauppojen hajottamisen sikseen, lukuun ottamatta muutamaa monikansallisen suuryhtiön myymälää.

c.) Satojen symbolisten valtausten kohteena oli kaikenlaiset julkiset rakennukset, paikallisvirastot, julkisten palveluiden toimistot, teatterit, radioasemat, TV -asemat ynnä muuta. Valtauksia toteutti noin 50-70 hengen ryhmät. Lisäksi oli monia symbolisia sabotaaseja sekä katujen, moottoriteiden, toimistojen, metroasemien, julkisten palveluiden jne.. sulkemisia, joiden aikana yleensä jaettiin tuhansia lentolehtisiä alueen ihmisille.

d.) Päivittäin oli hiljaisia protesteja, taidetapahtumia ja väkivallattomia tempauksia parlamentin edessä ja kaikissa kaupungeissa. Suurinta osaa vastaan poliisi hyökkäsi voimalla, käytti kyynelkaasua ja pidatti porukkaa.

e.) Vasemmistolaiset järjestivät julkisissa tiloissa konsertteja joissa esiintyi ug-bändejä ja poliittisesti tiedostavia poptähtiä. Suurimmassa Ateenan konserteista oli yli 40 artistia ja 10 000 osallistujaa.

f.) Kommunistipuolue järjesti kontrolloituja opiskelijamielenosoituksia. Niihin osallistui paljon vähemmän väkeä kuin kaoottisen spontaaneihin opiskelijamielenosoituksiin.

Kuinka suuri osa oli aiemmin ollut vastaavissa hommissa? Kuinka monelle luulette kyseessä olleen ”eka kerta”?

Tuhannet olivat kokeneita anarkistikapinallisia, antiautoritaareja ja vapaudellisia autonomisteja; puolet heistä oli vanhempia anarkisteja, jotka tulevat kaduille vain hyvin tärkeiden kamppailujen aikaan, sillä suurimmalla osalla on aiempia tuomioita. Sitten oli useita tuhansia nuoria jotka ovat radikalisoituneet viimeisen kolmen vuoden aikana, kun on käyty kamppailuja sosiaaliturvan puolesta ja koulutuksen yksityistämistä vastaan, sekä suuria spontaaneja mielenosoituksia joita tapahtui kesällä 2007 kun metsäpalot polttivat lähes neljänneksen Kreikan luonnonalueista. Arvelisimme että noin kolmannekselle tämä oli ensimmäinen kerta kun he mellakoivat.

Mitkä käytetyistä taktiikoista oli sellaisia joita Kreikassa on käytetty aiemmin? Levisivätkö ne kapinan myötä? Jos, niin miten?

Suurin osa käytetyistä taktiikoista on sellaisia joita on käytetty Kreikassa jo pitkään. Tämän taistelun kaikista tärkein piirre oli toiminnan välitön ilmeneminen kaikkialla maassa. Nuoren pojan murha kaikista tärkeimmällä anarkistitoiminnan alueella synnytti välittömän reaktion; anarkistisolut kaikkialla maassa olivat aktiivisia viiden minuutin sisällä kuolemasta. Joissain tapauksissa poliisit saivat tietää vasta paljon myöhemmin syyn sille miksi heidän kimppuunsa hyökkättiin. Kreikkalaiselle yhteiskunnalle oli yllätys että nuorison enemmistö valitsi taktiikakseen ”anarkistisen väkivallan, paikkojen hajottamisen ja polttamisen”, mutta se oli seurausta siitä yleisestä vaikutuksesta mitä anarkistien toimilla ja ideoilla on ollut kreikkalaisessa yhteiskunnassa viimeisen neljän vuoden aikana.

Onko mitään konflikteja noussut esiin toimintaan osallistuneiden keskuudessa?

Kommunistipuolue teki pesäeron anarkisteihin ja vasemmistolaisiin, ja järjesti erillisiä mielenosoituksia. Lisäksi kommunistipuolueen julkaisemat tiedotteet, heidän lausuntonsa yhtiömediassa, puheet parlamentissa, sekä negatiivinen propaganda kaikkia vasemmistojärjestöjä vastaan osoittaa kuinka puolue on minkä tahansa yhteiskunnallisen muutoksen todellinen vihollinen.

Mikä on ”tavallisten ihmisten” mielipide tapahtumista?

Se mitä tele-demokratian aikana kutsutaan ”tavallisiksi ihmisiksi” tarvitsee paljon keskustelua.

Yleisesti ottaen, ”tavalliset ihmiset” pelkäävät kun televisio kertoo heille että me ”poltetaan köyhien ihmisten kauppoja”, mutta ihmiset tietää varsin hyvin millaisia kauppoja on niissä kalliissa kaupunginosissa joissa mellakat tapahtuivat; ne pelkäävät kun televisio sanoo että vihaiset maahanmuuttajat menivät kaduille ryöstelemään, mutta ne tietävät myös että maahanmuuttajat ovat köyhiä ja epätoivoisia, ja vain vähemmistö heistä tuli kaduille. Lisäksi oli paljon artisteja, teoreetikoita, sosiologeja ja muita tarjoamassa selityksiä kapinalle, ja monet heistä hyödyttivät meitä; jotkut olivat ehkä jumiutuneet tarpeeseensa osallistua ajan henkeen, kun toiset käyttivät tilannetta mahdollisuutena rehelligesti ilmaista todellisia ajatuksiaan. ”Tavalliset ihmiset” ovat vihaisia siitä että poliisi murhasi 15-vuotiaan pojan, ja he vihaavat poliisia paljon enemmän kuin aiemmin; eikä kukaan aiemminkaan pitänyt poliiseista. ”Tavallisten ihmisten” enemmistö Kreikassa ei luota oikeistohallitukseen tai menneeseen (ja ehkä tulevaan) sosialistihallitukseen, eivätkä ne pidä poliiseista, kalliista kaupoista, tai pankeista. Nyt on ilmestymässä uusi yleinen mielipide joka tarjoaa sosiaalisen ja eettisen oikeutuksen kapinalle. Jos Kreikkaa oli aiemmin vaikea hallita, nyt se tulee olemaan vielä paljon vaikeampaa.

Kuinka oleellisesti näihin tapahtumiin liittyy diktatuurin perintö Kreikassa? Miten se vaikuttaa yleisiin mielipiteisiin ja toimintaan tässä tapauksessa?

Vuonna 1973 nuoret olivat ainoita jotka ottivat riskin kapinoinnista seitsenvuotista diktaturia vastaan; vaikkakaan se ei ehkä ollut ainoa syy diktatuurin päättymiselle, yhteisessä muistissa on säilynyt kuinka opiskelijat pelastivat Kreikan diktaattoreilta ja Yhdysvaltojen ylivalloilta. On

yleinen uskomus että nuoret ihmiset asettavat itsensä suurempaan vaaraan kaikkien hyväksi, ja se tuottaa toivon ja sallittavuuden tunnetta opiskelijoiden toimintaa kohtaan. Totta kai tarina alkaa olla jo vanha, ja vaikka se vaikuttaa tappeluiden taustaan, ei siitä puhuta nykyisen konfliktin yhteydessä.

Toinen vaikutin tulee vuosien 1991 ja 1995 opiskelijakamppailuista koulutuksen yksityistämistä vastaan. Nuo taistelut onnistuivat muuttamaan hallituksen suunnitelmia, ja pelastivat julkisen koulutuksen tähän päivään asti. Vuoden 2007 opiskelijakapina oli ehkä Kreikan tähänastisen anarkistiliikkeen huippukohta, sillä se ilmeni kaikkialla maassa, ja vaikutti suuresti ison väestönsosan toimintaan, iskulauseisiin ja ideoihin; mutta varhaisemmat opiskelijakamppailut, etenkin Ateenassa 1991 olivat näkyvämpiä ja yleisempiä.

Uskotteko että talousongelmat ovat tapahtumien suhteen niin merkittävät kuin yhtiömedia antaa ymmärtää?

Monien Ateenan rikkaiden alueiden nuoret ovat myös hyökänneet paikallisille poliisiasemille, joten jopa luokkasotamarxilaisilla on isoja ongelmia tapahtumien selittämisessä: rikkaiden ja köyhien asettaminen erilleen ei tunnu vaikuttavan niin paljoa kuin pitkäaikainen solidaarisuus ja osallistuminen taisteluun tasa-arvon ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden puolesta.

Toisaalta taas 25-35 -vuotiaat kreikkalaiset eivät talouden takia voi perustaa perhettä ja tehdä lapsia. Kreikka on Euroopan vähävaraisin yhteiskunta. Mutta täällä siitä ei puhuta kapinan aiheuttajana. Nuoret ovat vihaisia, ja he vihaavat poliisia, kapitalistista kyynisyyttä ja hallitusta luonnollisella ja vaistonvaraisella tavalla, joka ei tarvitse selittelyä tai poliittista agenda. Paikallinen media yrittää olla puhumatta syvemmin tšekäläisistä yhteiskuntaoloista niin kuin englantilaiset, ranskalaiset tai yhdysvaltalaiset mediat ovat tehneet. Paikalliset tv-yhtiöt ovat yrittäneet välittää valheita kaoottisista ”naamioituneista” joilla ei ole ajatuksia tai sosiaalista identiteettiä, sillä anarkistien moraalinen vaikutus on tällä hetkellä tässä yhteiskunnassa niin vahva, että jos ajatuksistamme aletaan tosissaan puhua televisiossa, yhteiskunta saattaisi räjähtää. Muutamaa tv-ohjelmaa ja sanomalehteä lukuun ottamatta, suurin osa massamediasta yrittää erottaa taloudelliset asiat kaoottisesta kapinasta.

Jopa toukokuun '68 -sukupolven vasemmistolaiset sanovat medialle puhuessaan kuinka paikkojen hajottaminen ja mellakointi ei ole ihmisten tarpeiden ja toiveiden poliittinen ilmaisumuoto – että anarkisteilla ja nuorilla ei ole kyvykkyyttä poliittisen agendan ilmaisemiseen, ja että ihmiset tarvitsevat toisenlaista poliittista edustusta. Totta kai tällä kaikella on vähän vaikutusta nuoriin jotka tulevat osallistumaan tuleviin yhteiskunnallisiin kamppailuihin, sillä tämän taistelun jälkeen on olemassa suuria jännitteitä ja pitkä etäisyys nuoremman väen ja minkä tahansa poliittisen johdon tai auktoriteetin välillä.

Mitkä muut syyt ajavat ihmisiä osallistumaan kuin pelkkä suuttumus poliisia ja taloutta kohtaan?

Yksilöllinen ja yhteisöllinen seikkailunhalu; tarve osallistua historian tekemiseen; kaikenlaisen politiikan, poliittisten puolueiden ja ”vakavien” poliittisten ideoiden kaoottinen torjuminen; kulttuurinen kuilu, jossa vihataan kaikkia tv-tähtiä, sosiologeja tai asiantuntijoita, jotka väittävät analysoivansa sinua sosiaalisena ilmiönä; tarve olla olemassa ja tulla kuulluksi sellaisena kuin on; innostuneisuus tappelemisesta auktoriteetteja vastaan ja mellakkapoliisin pilkkaamisesta, voima sydämessäsi tuli käsissäsi, uskomaton tunne poliisin heittämisestä polttopulloilla ja kivillä parlamentin edessä, rikkaiden ostoskaduilla, tai hiljaisessa pikkukaupungissasi, kylässäsi, naapuruston aukiolla.

Muita motiiveja on ollut kollektiivinen tunne toiminnan suunnittelemisesta parhaiden ystävien kanssa, sen toteuttaminen, ja myöhemmin kuulee ihmisten kertovan siitä sinulle uskomattomana juttuna jonka he kuuluivat jostain muualta; innostuneisuus siitä kun lehdessä tai televisiossa toisella puolen maailmaa kerrotaan jostain mitä teit ystäväsi kanssa; vastuuntunne siitä että täytyy luoda tarinoita, toimintaa ja suunnitelmia, jotka tulevat maailmanlaajuisiksi esimerkeiksi tuleville taisteluille. Kauppojen hajottamisessa, niiden tuotteiden viemisessä ja polttamisessa on suurta juhlahenkistä hupia, kun näkee kapitalismin valheelliset lupaukset ja unelmat palamassa kaduilla; viha kaikkia auktoriteetteja kohtaan, tarve osallistua kollektiiviseen kostoseremoniaan sellaisen henkilön kuoleman johdosta joka olisi voinut olla sinä, henkilökohtainen koston tunne siitä että poliisin täytyy kaikkialla maassa maksaa Alexis kuolemasta; tarve lähettää vahva viesti hallitukselle, että jos poliisin väkivalta kasvaa, meillä on voimaa tapella vastaan ja koko yhteiskunta tulee räjähtämään – tarve lähettää suora viesti yhteiskunnalle siitä että jokaisen täytyy herätä, ja viesti esivallalle siitä että niiden täytyy ottaa meidät vakavasti sillä olemme kaikkialla ja tulemme muuttamaan kaiken.

Ovatko poliittiset puolueet onnistuneet kapinan energian kaappaamisessa?

”Todellisilla” luvuilla tarkasteltuna sosialistit ovat kasvattaneet johtoaan oikeistohallitukseen nähden, eron ollessa nyt 8%; ”Euroopan Sosiaalifoorumi -kommunistit” menettivät prosentin vaikka auttoivat kapinaa, mutta ne on yhä kolmantena 12% osuudella; kommunistipuolueella on 8% kannatus, nationalistisilla uusfasisteilla 4,5% ja vihreällä puolueella tasainen 3,5%.

On myös mielenkiintoista että sosialistien johtajaa tunnutaan nyt pitävän parhaana ”kyvyiltään hallita maata” sen jälkeen kun hän oli vuosien ajan kyselyissä oikeistopääministerin perässä. Mellakoilla oli suuri vaikutus poliittisiin piireihin: puolueet vaikuttivat kyvyttömiltä ymmärtämään, selittämään tai reagoimaan yhteiskunnan kaikilta tasoilta tulevaan massiiviseen väkivaltaan aaltoon ja osallistumiseen. Niiden tiedotteet oli merkityksettä todellisten tapahtumien kannalta. Niiden suosio laski rajusti nuoremman väen keskuudessa, joka ei näe itseään poliittisten puolueiden politiikassa ja logiikassa, eivätkä koe tulevansa puolueiden edustamaksi.

Mikä on ollut anarkistien rooli toiminnan aloittamisessa ja jatkamisessa? Miten selvästi muu yhteiskunta näkee anarkistien osallistumisen?

Viimeisten muutaman vuoden aikana anarkistit ovat luoneet yhteisöjen, ryhmien, järjestöjen, squattien ja sosiaalikeskusten verkoston lähes kaikkiin Kreikan merkittäviin kaupunkeihin. Monet eivät pidä toisistaan, ja ryhmien ja yksilöiden välillä on monia merkittäviä eroja. Tämä tosin auttaa liikettä, sillä liike voi nyt kattaa moninaisen joukon aiheita. Monet erilaiset ihmiset löytävät tovereitaan eri anarkistiliikkeistä, ja kaikki työntävät yhdessä toisiaan – positiivisella, joskin antagonistisella tavalla – kommunikoimaan yhteiskunnan kanssa. Tämä kommunikaatio pitää sisällään naapuruston yleiskokousten luomisen, osallistumisen sosiaaliin kamppailuihin, sekä sellaisen toiminnan suunnittelun jolla on merkitystä yhteiskunnalle laajemmin. 30 vuoden antisosiaalisen anarkismin jälkeen, Kreikan nykypäivän anarkistiliikkeellä, kaikkine ongelmineen, rajoitteineen ja sisäisine riitoineen, on kyky katsoa anarkistisen pienoismaailman ulkopuolelle ja toimia niin että asiat muuttuvat yhteiskunnassa paremmaksi, tavoilla jotka ovat helposti kaikkien nähtävissä. Tietenkin tarvitaan paljon ponnisteluja siihen että se kävisi ilmiselväksi, mutta sen kiistäminen käy päivä päivältä vaikeammaksi.

Mitä tulee anarkistien rooliin toiminnan aloittamisessa ja jatkamisessa... etenkin alussa – lauantaina ja sunnuntaina 6.-7. joulukuuta – sekä jatkossa keskiviikon 10. joulukuuta jälkeen, anarkistit olivat suuri enemmistö. Keskipäivinä, etenkin maanantain tuhoavan Armageddonin aikaan, opiskelijoilla ja maahanmuuttajilla oli hyvin tärkeä rooli. Mutta opiskelijoiden suuri enemmistö

oli tyytyväinen yhden, kahden tai kolmen päivän paikkojen hajottamiseen, ja sen jälkeen he menivät kotiin tai osallistuivat rauhallisempiin mielenosoituksiin. Samaan tapaan maahanmuuttajat pelkäsivät paikallisten vahvaa kosta, joten he eivät uskaltaneet palata kaduille.

Joten Kreikan 20 000 anarkistia aloittivat sen, ja jatkoivat sitä sen jälkeen kun muut palasivat normaaliuteen. Ja täytyy mainita että pelko paluusta normaaliuteen auttoi meitä pitämään taistelua yllä vielä kymmenen päivän ajan, asettaen itsemme suureen vaaraan kun kostotoimet toverimme murhasta muuttuivat, fantasioissamme, yleislakon valmisteluiksi. Euroopan yhteisö tietää nyt miltä yhteiskunnallinen kapina näyttää, ja että maailman muuttaminen muutamassa kuukaudessa ei ole vaikeaa.

Mutta tarvitaan kaikkien ihmisten osallistumista. Kreikan nuoret lähettivät kutsun Euroopan kaikkiin yhteiskuntiin. Odotamme nyt heidän vastauksiaan.

Kuinka paljon anarkisteilla on Kreikassa näkyvyyttä noin yleisesti? Kuinka ”vakavasti” kreikkalaisten enemmistö ottaa anarkismin?

Tavallaan voidaan sanoa että vasta kolme tai neljä vuotta sitten anarkistit alkoivat ottamaan itsensä ”vakavasti”, jotta laajempi yhteiskunta voisi nähdä meidät samaan tapaan. Vasta viimeisen muutaman vuoden aikana olemme onnistuneet laajentumaan sen anti-poliisi -strategian ulkopuolelle, joka oli meille tyypillinen neljännesvuosisadan ajan. Tuon strategian mukaan me hyökkäämme poliisia vastaan, ne pidättää porukkaa, ja me tehdään solidaarisuusjuttuja, kerta toisensa jälkeen. Meiltä kesti 25 vuotta paeta tästä rutiinista. Tietenkin poliisin vastaiset hyökkäykset ja tappelut jatkuvat, ja vankisolidaarisuuden liike on vahvempi kuin koskaan, mutta anarkistiliikkeen antisosiaalinen osatekijä on jatkuvan itsekontrollin alaisuudessa, ja nyt voimme puhua, huolehtia ja toimia koko yhteiskunnan hyödyksi, käyttämällä keinoja ja suunnitelmia, jotka ainakin osa yhteiskunnasta voi käsittää paljon helpommin.

Monet tempaukset ovat kasvattaneet suosiotaan ja saaneet hyväksyntää. Yksi tällainen on hyökkäykset supermarketeihin ja varastettujen tuotteiden jakaminen ihmisille ilmaiseksi. Myös hyökkäykset pankkeja vastaan nauttivat näinä talouskriisin aikoina hyväksyntää, ja lukiolaiset eri puolilla maata on ottanut toimintakeinokseen hyökkäykset poliisiasemille. Tavalla tai toisella olemme olleet uutisten pääaiheena viimeiset 15 päivää. Yleisesti ottaen voidaan sanoa että osallistumisellamme opiskelijoiden tai työläisten taisteluihin, kuten myös ekologisiin kamppailuihin, joka viikko joku anarkistien tekemä juttu herättää huomiota ja tarjoaa näkyvyyttä anarkistiliikkeelle.

Tämä ei tarkoita sitä että suurin osa kreikkalaisista ottaisi ”anarkismin” vakavasti, sillä suurin osa ihmisistä uskoo vielä television valheisiin, joissa meidät esitetään ”naamiopäinä” ja rikollisina, eikä enemmistöllä ole minkäänlaista käsitystä siitä miten anarkistinen yhteiskunta voisi koskaan toimia – tuohon lukeutuu myös suurin osa anarkisteista, jotka kieltäytyvät käsittelemästä kysymystä! Mutta toimillamme, kritiikkeillämme ja ajatuksillamme on tällä hetkellä vahva vaikutus vasemmistoon ja edistyksellisiin. Enää ei voida sanoa ettei meitä ole olemassa, ja nyt olemassaolomme radikalisoi nuoremman polven enemmistöä.

Mikä rooli alakulttuuriryhmillä – kuten punk, talonvaltaajat, jne. – on ollut kapinan tekemisessä mahdolliseksi?

Vuoden ’93 jälkeen meillä kreikkalaisessa anarkistiliikkeessä on ollu vahva painotus – jonka mukana on tullut monia isoja sisäisiä tappeluita – ’alokulttuurien’ vaikutuksen eliminoimiseen liikkeen sisällä. Tämä tarkoittaa sitä että liikkeessä ei ole punk, rock, metal tai mitään muutakaan anarkistista identiteettiä – voit olla mitä haluat, kuunnella mitä musiikkia huvittaa, olla mitä tyyliä tai muotia haluaa, mutta se ei ole poliittinen identiteetti.

Tämän kuun katutaisteluissa oli mukana monia ”emoja”, kuten myös hippifriikkejä ja reivaa-jia, paljon punkkareita, hevarijätkiä ja -gimmoja, ja sitten myös tavallisia trendikkäitä opiskeli-joita, jotka tykkää kreikkalaisesta perusmusiikista tai mistä vaan. Sen täytyy olla yhteisöllinen ja poliittinen tietoisuus, yhteiskuntakritiikki ja kollektiivinen ymmärrys mikä tuo osallistumaan anarkistiliikkeeseen, ei muoti. Tietenkin ainakin 19 vuoden ajan Tyhjä Verkosto (Void Network) ja vastaavat kollektiivit ovat tarjonneet kulttuurillisen lähestymiskanavan radikaaleihin poliit-tisiin tiloihin. Tällaiset ryhmät järjestävät monia kulttuurisia/poliittisia tapahtumia, festivaaleja ja juhlia joka vuosi, ja ne vetävät tuhansia ja tuhansia ihmisiä underground -kulttuurien pariin. Mutta edes Tyhjä Verkosto ei luo alakulttuuri-identiteettejä, ei aseta eri alakulttuureja erilleen, ja yrittää järjestää tapahtumia jotka pitävät sisällään suurimman osan ug-kulttuureista. Toki on totta, että suurin osa skenen ihmisistä seuraa ja osallistuu aktiivisesti tee-se-itse -ug-kulttuurin tapahtumiin; vapautetuissa tiloissa järjestetään joka kuukausi useita tapahtumia.

Mitkä asiat ovat tehneet Kreikan anarkistiliikkeestä hyvinvoivan?

Irtiotto alakulttuuri-identiteeteistä sai ihmiset tajumaan että itsensä anarkistiksi kutsumiseen tarvitaan paljon enemmän vakavasti otettavaa osallistumista, suunnittelua, luovuutta ja toimin-taa, kuin että vain pitää antikristuksen kuvalla varustettua t-paitaa ja pyörii punk-keikoilla kal-ja kädessä hypnoottisia pillereitä napsien. Nyt on ymmärrys siitä että jos kutsuakseen itseään anarkistiksi joutuu käymään mielenosoituksissa, menemään kaduille banderollien ja mustien tai punamustien lippujen kanssa, huutamaan iskulauseita yhdessä ja tuomaan näkyviin anarkisti-sen läsnäolon. Samaten oletetaan että jos kutsuu itseään anarkistiksi, niin joka viikko osallistuu yhtein, kahteen tai kolmeen kokoukseen ihmisten kanssa yhden tai kahden tai kolmen tem-pauksen, suunnitelman tai kamppailun valmistelemiseksi. Jos suunnittelee jotain vaarallista niin täytyy olla toisten kanssa ystäviä 100% luottamuksella, täytyy olla perillä siitä mitä tässä maail-massa tapahtuu, jotta voi päättää miten toimia sopivalla tavalla, täytyy olla hullu ja innostunut, tuntea että voi tehdä uskomattomia asioita – täytyy olla valmis antamaan elämänsä, aikansa, vuo-tensa taisteluun joka ei koskaan pääty. Se on tervettä että ei ole mitään odotuksia, sillä silloin ei joudu pettymään. Sitä ei odota voittavansa. Tottuu ilmestymään, tappelemaan, ja katoamaan uudestaan; tietää kuinka muuttua näkymättömäksi ihmisenä ja näkyväksi kollektiivisena voima-na; tietää ettei ole maailmankaikkeuden keskus, mutta että minä hetkenä tahansa voi muuttua yhteisönsä keskuksiksi.

Miten Kreikan anarkistiliike voisi olla parempi tai vahvempi?

Meidän täytyy löytää lisää fiksua tapoja joilla selittää ajatuksemme ihmisille. Tarvitsemme tekniikoita joilla kommunikoida poliittisesti koko yhteiskunnan kanssa, parempia ja vahvempia tapoja tehdä tekemme ymmärrettäväksi ja laittaa koko taistelu yhteiskunnalliseen viitekehyy-seensä. Tele-demokratiassa, jossa poliitikot eivät ole mitään muuta kuin television supertähtiä, kieltäytymisemme kommunikoimasta massamedian kautta on tervettä, mutta meidän täytyy löy-tää uusia tapoja voittaa massamedian ”konsensuksen todellisuus”, propaganda meitä vastaan, ja löytää keinoja selittää yhteiskunnalle toimintamme syyt. Niin pitkään kun se mitä TV näyt-tää ”on olemassa”, ja se mitä se ei näytä ”ei ole olemassa”, tulemme olemaan siellä rikkomassa televisio-ohjelman normaaliutta hulluilla ajatuksillamme, vaarallisilla tekosillamme ja katutais-teluillamme; tulemme käyttämään tekojemme negatiivista mainostamista tavallisten ihmisten fantasioiden ja unelmien sieppaamiseen. Mutta kuinka voimme selittää positiiviset ajatuksem-me kaikille? Kuinka voimme auttaa ihmisiä lakkaamaan luottamasta mediaan? Kuinka voimme saada yhteyksiä miljooniin ja taas miljooniin ihmisiin?

Se tulee vaatimaan miljoonia ja miljoonia julisteita ja ilmaisia lentolehtisiä, jotka kulkevat kaduilla kädestä käteen; se tulee vaatimaan miljoonia kutsuja osallistumaan mielenosoituksiin ja yhteiskunnallisiin taisteluihin; se tulee vaatimaan lisää ilmaisia julkisia palveluita aloilla joita valtio ei voi tai pysty kattamaan – ilmaisia anarkistilääkäreitä ja -opettajia, ilmaista ruokaa, ilmaista asumista, tietoa, underground -kulttuuria, ja niin edelleen – mikä tulee tuomaan ihmiset lähemmäksi ajatuksiamme. Se tulee myös vaatimaan lisää ja taas lisää vallattuja taloja ja sosiaalikeskuksia. Jos voi käynnistää talonvaltauksen niin aina parempi, mutta jos kotipitäjässä ei valtauksen pyörittäminen onnistu, silloin voi vuokrata kavereiden kanssa rakennuksen, hoi-taa byrokratian, perustaa kollektiivin, käynnistää yleiskokoukset, ja laittaa musta tai punamusta lippu sisäänkäynnille. Aloittaa tarjoamaan kotipaikan ihmisille elävää esimerkkiä maailmasta ilman rasismia, patriarkaattia tai homofobiaa, paikka tasa-arvolle, vapaudelle ja erilaisuuksien kunnioittamiselle, rakkauden ja jakamisen maailma. Tarvitsemme lisää ”Autonomiia” Kreikan anarkistiliikkeen kapinallisuuteen, jotta se saadaan loistamaan kuin uuden sosiaalisen elämän tyyppiesimerkki, osoittamaan käytännössä näitä suurkaupungin uusia selviytymiskeinoja.

Kuinka tehokkaita poliisin tukahduttamistoimet on olleet anarkistiliikkeen taltuttamisessa? Kuinka ihmiset ovat vastustaneet niitä?

Kapina-anarkistien unelmat ja toiveet kävivät toteen: suunnaton osallistumisen aalto ”ylitti” anarkistit, ja monen kaoottisen päivän ajan ihmiset liikkuivat ja taistelivat kaupungissa tavalla jollaista ei aiemmin ole nähty, olemisen tuntemattomassa ajassa ja paikassa.

Samoina päivinä he kohtasivat tietenkin myös kapinan rajoitukset. Ihmiset käyttävät nyt tun-tikausia pitkiin keskusteluihin siitä miten laajentaa yleistä ymmärrystä ja kehittää käytäntöjä, toimintaa ja keinoja joilla ylläpitää ja rikastaa taistelua. Monet ajattelevat tapoja joilla tuoda kaikki tämän kapinan osatekijät hyvin lähelle toisiaan. Poliisin tukahduttamistoimet eivät näytelleet tärkeämpää roolia mellakoiden laantumisessa kuin mitä fyysisellä väsymyksellä oli. Me kaikki jaamme tunteen siitä että asiat on viety loppuun ja tunteen siitä että asiat on vasta alkamassa. Nämä ovat tunteita joihin poliisi ei voi koskea.

Mitä luulette joulukuun tapahtumien lopputuloksen olevan?

Jatkuva taistelu! Päätymätön taistelu poliittisen, sosiaalisen ja taloudellisen tasa-arvon puolesta! Vapauden jatkuva laajentaminen!

Uusliberalistiset hallitukset Kreikassa ja Euroopassa tulevat jatkossa miettimään hyvin tark-kaan ennen kuin yrittävät ajaa minkäänlaista taloudellista tai yhteiskunnallista muutosta. Ateenan mellakat ja talouskriisi päätti esivallan, pankkien ja yhtiöiden kyynisyyden, radikaliso-i uuden sukupolven kreikkalaisia, ja antoi yhteiskunnallemme tilaisuuden avata keskustelu tulevai-suuden suurista sosiaalisista taisteluista.

Kuten joulukuun 2008 iskulause Ateenassa ja Exarchiassa kuuluu:

ME OLEMME KUVA TULEVAISUUDESTA.

Kysymyksiin vastasi Tyhjä Verkosto (<http://voidnetwork.blogspot.com>), kysymykset esitti CrimethInc. ex-Työläisten Kollektiivi (<http://www.crimethinc.com/>).

Liite I: Linkkejä vallattujen yliopistojen blogeihin

- Teknillisen yliopiston blogi. Teknillinen yliopisto oli mellakoiden keskuksessa, 200 met-riä Alexis murhapaikasta. Valtaus lopetettiin jouluyönä. Blogista löytyy linkkejä suurimpaan osaan valtauksista joita eri puolilla maata kapinan aikana tehtiin.

- Talousyliopiston valtauksen blogi. Talousyliopistoa valtaamassa on ollut sadat anarkistiset, autonomistiset, libertaariset, utopistiset ja antiautoritaariset ihmiset ja ryhmät. Se on 500 metrin päässä teknillisestä yliopistosta.

- Kreikan Työläisten Yleisen Konfедераation rakennuksen valtauksen blogi. Kyseessä on ensimmäinen Kreikassa koskaan vallattu suurimman ammattiliiton rakennus. Kyseinen liitto on toiminut esteenä työläisten kamppailulle viimeisen 90 vuoden ajan. Rakennus sijaitsee Talousyliopiston ja Teknillisen välissä.

- Ateenan vallatun Lakiyliopiston blogi. Kyseinen opinahjo toimi Antiautoritaarisen Liikkeen ja muiden vasemmistoryhmien pääkeskuksena.

Liite II: Merkittäviä squatteja Kreikassa

Kreikassa on lukemattomia muita rakennuksia, sosiaalikeskuksia ja projekteja – tässä vain muutama.

Ateena:

Villa Amalias (vuodesta 1990)

Lela Karagianni (vuodesta 1988)

Farm Prapopoulos (vuodesta 2006)

. . . ja vielä täytyy mainita Nosotros (Vapaa Yhteisöllinen Tila) Exarchiassa, vaikka se ei ole squatti vaan vuokrattu rakennus.

Thessaloniki:

Fabrika Yfanet (vuodesta 2004)

Terra Incognita (vuodesta 2005)

Delta squat (vuodesta 2007)

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Kuinka kapina järjestetään?
25. 12. 2008.

Haettu 11.9.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20081227164536370>
Jenkkiläinen CrimethInc. ex-duunareiden kollektiivi pyysi Kreikan kapinaa käsittelevän kirjoituksen päätteeksi sikäläisiltä vastauksia muutamiin kysymyksiin. Tässä yksi sarja vastauksia ("How to Organize an Insurrection").

fi.theanarchistlibrary.org